

Solnegre

Baltasar Porcel

Solnegre

Solnegre

“Feia un sol que cremava el cul a les llebres. La processó, esburbada, travessava el Pla cap a Puig Tortuga. Dins la llargària del Pla i de la calor de la tarda d’estiu, la processó semblava una cuca esmorteïda.

Davant anaven els al·lots i després els homes - Déu vos salvi Maria..., tots -, i llavors les dones - Santa Maria...-. Els colors dels vestits de les al·lotes xisclaven al sol, pesat. Darrera, darrera, rossegant els peus i negres, remugaven rosaris les velles.

Al cap de la processó, un escolà magre portava una bandera roja, destenyida, amb un sol negre brodat enmig. Al començament de les rengleres de dones, una joveneta de cara de rap duia el penó immaculadament blau i polsós de les Filles de Maria.

Un ca eivissenc anava d’ací d’allà, grinyolant quan algú li clavava una potada.

A mitjan processó duïen el sant. Era un Sant Tem primatxol, més o menys d’un metre i mig, amb bàcul, mitra, capa pluvial, barba, estola i el vaixell, ben fet i amb les veles de pedaç, a la mà esquerra. Era un sant nou, tot de fusta, pintat de fresc i net.

No feia ni gota de vent. Els quatre dies de pols del camí s’aixecaven al pas de la processó, i quedaven immòbils en l’aire per damunt ella, darrera d’ella. Per entre els ametllers secs d’estiu i el rostoll, les cigales tocaven la xeremia.

Pareixia que abocaven el sol a senallades i de la terra calenta naixia la calitja, fent balluernes. Al final del camí, llarg i dret, els pins de Puig Tortuga desafiaven, lluints, la picor de sol d’hora baixa.”